

The Hebrew text below

Hibernation

The Center for Contemporary Art, Tel Aviv, Curator: Tal Yahas

In this installation Ben Ari combines various techniques – sculpture, video, and sound. The work consists of several sculptures extracted from an unidentified, mythic iconography, including a female figure, a bird, several deer, and stumps, installed in various compositions on wooden surfaces reminiscent of operating tables or workbenches. The sculptures are made of gilded aluminum and wax, and their glamorous appearance corresponds with a pathos-filled, luxurious Baroque aesthetics. As opposed to the highly expressive movement and emotional surplus characterizing Baroque sculpture, however, Ben Ari shatters and perforates her images, rendering them objects with emptied body, a hollowed, fragile and fragmented ornamental volume. Despite their glamour, the voided images appear defeated, transpiring in an intermediate state of slumber for the most part, as if they had lost their vitality and iconic power.

Hibernation is an elaboration of Ben Ari's images and artistic language, while employing new materials and diverse media. The deer image runs through many of her works (two installations of *Starkiss*, 2003; *Diana*, 2004) as a figure that always embeds the duality of sacrifice/victim and sacrificer; a figure representing a violent male force, power and beauty, but also the vulnerability of a hunted animal. Here too, duplicated in several variations, the deer is always gallant, yet it is beheaded, bereft of its major markers of identity – the antlers, and its potency challenged.

The female figure which heretofore usually appeared in Ben Ari's works as a two dimensional, duplicated figure within a torturing collective grid (see *Mechanized Flow*, 2003, 2004) emerges here as a single entity at the very heart of the composition (as in *Peep*, 2005). As in other works, here too the female image is passive and laid bare on display; this time, however, her posture is distorted, as if her body had been removed from the collective pillory in a state of exhaustion.

The repetition and the work with a duplicated image within a grid, which typified Ben Ari's works in the past, are replaced here with images that are given individual treatment, but they still resonate in the Sisyphean manual work of perforating and piercing the aluminum and the wax. Ben Ari subjects the material to an act of subtraction which nearly nullifies it. The links between the aluminum units comprising the sculptures remain undone, like yet-unstitched bodily cuts. The two-dimensional aluminum surface assumes three-dimensional form, yet still corresponds with the flatness characteristic of Ben Ari's earlier works; while she uses it to sculpt figures of volume, the material nevertheless remains akin to a flat surface, and the holes expose its emptied content – a body devoid of an interior.

Blood is likewise a recurring image in Ben Ari's works, usually emerging as a flow that signifies female stigmata of sorts. In *Hibernation* this motif is incorporated into the videos that depict bleeding nature possibly representing the reservoir of vitality ostensibly taken from the sculpted figures. The blood flowing in the crevices with horrifying tranquility, like the birds' screeches and the crying in the sound pieces, signify the figures' absent pathos; they indicate the lost vitality, while reintroducing into the works unrestrained remnants of motion and emotion.

More than all of Ben Ari's works, *Hibernation* yearns for the miraculous, the legendary, for beauty and sentiment; at the same time, it embodies the disintegration of power, the emptiness and sadness inherent in their nonmaterialization. The myth no longer tells a story, the beauty and the body disintegrate and dissolve, and the pathos and sentiment underlying the art of the past can no longer be contained. One may seek consolation in the façade, in its ephemeral splendor soon to vanish, or alternatively – yearn for euthanasia.

היברנציה, 2007

המרכז לאמנות עכשווית, תל אביב, אוצרת: טל יחס

במיצב זה משלבת בן ארי לראשונה ביצירתה עבודה בטכניקות שונות: פיסול, וידיאו וסאונד. העבודה בנויה ממספר פסלים השאובים ממעין איקונוגרפיה מיתית בלתי מזוהה, וכוללים דמות נשית, ציפור, צבאים אחדים וגדמי עצים המונחים בקומפוזיציות שונות על גבי משטחי עץ המאזכרים שולחנות ניתוח או שולחנות עבודה. הפסלים העשויים חמרן (אלומיניום) ושעווה מוזהבים, ובמראם הזוהר הם מתכתבים עם אסתטיקה בארוקית עתירת פאתוס ופאר. ואולם, בניגוד לתנועה עזת המבע ולגודש הרגשי, המאפיינים את הפיסול הבארוקי, בן ארי מפוררת את דימוייה, מחוררת אותם ומייצרת אובייקטים בעלי גוף מרוקן, נפח קישוטי חלול, שברירי וקטוע. על אף זוהרן הדמויות המחוללות נדמות כמובסות, ושרויות ברובן במצב ביניים של תרדמה, כמו איבדו את חיותן ואת כוחן האיקוני.

היברנציה היא פיתוח של דימוייה ושל שפתה האמנותית של בן ארי תוך שימוש בחומרים חדשים ובטכניקות מגוונות. דימוי הצבי עובר כחוט השני ברבות מעבודותיה (שתי הצבות של *Starkiss*, 2003; *דיאנה*, 2004) כפיגורה האוחזת תמיד בשניות שבין קורבן למקריב, המסמלת כוח זכרי אלים, עוצמה ויופי מחד, ופגיעות של חיה ניצודה מאידך. גם כאן, כשהוא משוכפל במספר וריאציות, הצבי מופיע תמיד כאצילי, אך ערוף ראש, כמי שנלקחו ממנו סממני הזהות המובהקים שלו – הקרניים, ואונו מסורס ומוטל בספק.

הדמות הנשית, שעד כה הופיעה בעבודותיה של בן ארי על פי רוב כדמות דו-ממדית, משוכפלת, הממוקמת בגריד קולקטיבי מענה (ראו *שפיכה ממוכנת*, 2003, 2004), מופיעה כאן כיישות אחת הניצבת במרכז הקומפוזיציה (כמו בעבודה *Peep*, 2005). כבשאר עבודותיה, גם כאן הדימוי הנשי הנו פסיבי ומוטל לראווה, אך הפעם הגוף הנשי שרוע בתנוחה מעוותת, כאילו הוסר ממכשיר העינויים הקולקטיבי באפיסת כוחות.

החזרתיות והעבודה עם דימוי משוכפל בתוך גריד, שהיו ממאפייני עבודותיה של בן ארי, מומרות כאן בדימויים הזוכים לטיפול פרטני, אך עודן מהדהדות בעבודת היד הסיזיפית של חירור וניקוב החמרן והשעווה. בן ארי מבצעת בחומר פעולת גריעה שכמעט מאיינת אותו. החיבור בין יחידות החמרן המרכיבות את הפסלים נותר פרום, בדומה לחתכים בגוף שטרם נתפרו. מצע החמרן הדו-ממדי עוטה צורה תלת-ממדית, אך עודנו מתכתב עם השטיחות המאפיינת את עבודותיה

הקודמות של בן ארי. אף שהיא מפסלת בו דמויות בעלות נפח, הרי החומר נותר כפני שטח, והחורים חושפים את תוכנם המרוקן – גוף נטול פְּנים.

דימוי הדם אף הוא חוזר ונשנה בעבודותיה של בן ארי, ומופיע, בדרך כלל, כזרימה המסמנת מעין סטיגמטה נשית. בהיברנציה מוטיב זה משולב בעבודות הווידיאו שבהן מופיע טבע שותת דם המסמל את מאגר החיים שכמו ניטל מן הדמויות המפוסלות. הדם, הזורם בשלווה מחרידה בנקיקים, וצווחות הציפורים והבכי שבעבודות הסאונד, מסמנים את הפאתוס החסר של הדמויות; הם מצביעים על החיות שאבדה, ובד בבד חוזרים ומחדירים לעבודה שאריות בלתי מרוסנות של רגש ושל תנועה.

היברנציה, יותר מכל עבודותיה של בן ארי, כמהה למופלא, לאגדי, ליופי, לרגש, אך בה בעת מגלמת את קריסת הכוחות, את הריק ואת העצב שבחוסר התממשותם. האגדה כבר אינה מספרת סיפור; היופי והגוף מתפוררים ומתכלים, ולא ניתן עוד להכיל את הפאתוס ואת הרגש שבאמנות העבר. אפשר לבקש נחמה בקליפות ובזוהרן הרגעי העומד להתפוגג, ואפשר לייחל להמתת חסד.